

Az Olimposz legyőzése 1.

A JÖVŐ HARCOSAI

 COOL
SELECTION

Bessenyei Gábor

Bessenyei Gábor

A JÖVŐ HARCOSAI

Az Ωlimposz legyőzése 1.

Könyvmolyképző Kiadó, 2015

1. FEJEZET

Az év utolsó tanítási napja volt, Marcell mégsem érezte úgy, hogy ez a délután más lenne, mint a többi. A feje mellett egy ököl suhant el. Épp elhajolt előle, a másik oldalról már érkezett is az újabb csapás. Harmadszorra a gyomrát vették célba, de ez elől is nyugodtan kitért. Mivel az elmúlt évben a felsőbb évesek többször is megpróbálták elkapni és kicsit rendbe tenni, kénytelen volt hozzászokni az ehhez hasonló esetekhez. Ők mondták így, hogy *rendbe tenni*, azt viszont soha nem magyarázták meg, hogy milyen rendbe tenni való van Marcellen. Talán csak bosszantotta őket, hogy akárhányszor belekötöttek a fiúba, sikertelenül jártak.

Marcell gyors volt.

Szokatlanul gyors, és minden támadásnál kicsuszszant a felsőbb évesek keze közül. Volt, amikor csak futásban hagyta le őket, de előfordult, hogy kiállt velük, és hagyta, hogy suhogtassák körülötte az ökleiket. Egy év alatt egyetlenegyszer sem találták el. A nyögvenyelős erőlködéseiken néha jót lehetett mosolyogni, Marcell általában mégis a futás mellett döntött, mert tartott attól, hogy egyszer elhagyja a szerencséje, és beleszalad

egy olyan irgalmatlan nagy pofonba, ami után majd egy fogorvosnak kell összelegóznia a fogait. Biztosra vette, csak szerencse kérdése, hogy soha nem találják el, hogy mindig kitér az ütések elől, és megússza a balhét. Ha nem a szerencsén múlna, testnevelésórán is gyors lenne, de ott hiába adott bele mindent, sprintelésben mindig az utolsók között végzett, hosszútávfutáskor pedig szinte biztos volt, hogy előbb-utóbb összegabalyodik a lába, elesik, és orrával feltúrja a futópálya vörös sálakját.

Marcell időközben elunta a felé fröcsögő nyál- és szitokáradatot, de most nem választhatta a futást, mint máskor. Szerencsétlenségére aznap akkor kötöttek bele, amikor Erikkel, a legjobb barátjával együtt sétált hazafelé az iskolából. Marcell, hogy védje őt, úgy döntött, feltartja a támadókat, amíg Erik nyugodtan hazaér. Ráadásul ez volt az utolsó tanítási nap, illőnek tartotta, hogy adjon még egy esélyt a felsőbb éves fiúknak, hogy megpróbálják tisztességesen elkalapálni. Egy éve próbálkoztak sikertelenül, és bármilyen furcsa is, Marcell néha már sajnálta őket.

Egy elhanyagolt parkban küzdöttek, amelyiket a családok és a szerelmespárok kerültek, már csak a furcsa alakok látogatták esténként. Az egyetlen díszét, az oszlopszerű emlékművet, eldobált csikkek és törött üvegek vették körbe, az avatáskor ráerősített márványtáblát pedig már évekkorábban ellopták. Marcell csak azért járt erre, mert a parkon átvágva juthatott haza a leghamarabb. Pechjére a felsőbb évesek idáig követték.

Hirtelen támadt tompa fájdalom lüktetett Marcell fejében. Nem találták el, ez valami más volt. Mintha valaki benyúlt volna a koponyájába, hogy pusztá kézzel

megszorongassa az agyát. És a nyomás egyre nőtt. Mint amikor front közeledik, és a fájdalom berobban az ember fejébe. Csak ez sokkal durvábban jött. Marcellben egész nap motoszkált egy idegen érzés, olyasmi, amelyet időjárás-változáskor is érez, de ez a lüktetés most letaglóztta. Elképzelni sem tudta, mi érkezik, de hogy a teste nem egy kis lehűlést jelez, azt biztosra vette.

A sajtó feje miatt minél hamarabb le akarta zárni a verekedést, és leste az alkalmat, amikor kitörhet a felé lendülő öklök sűrűjéből, és hazáig futhat. Erre látott esélyt, mivel az ellenfelei látványosan fáradtak, és a lihegéssel kísért, széles mozdulataik mostanra inkább tűntek kalimpálózásnak, mint ütéseknek. De akkor váratlan ordítás rázta meg a teret. Egy női üvöltés. Az özszesz fiú leállt, és a hang irányába fordult. Pár másodperc nézelődés után egyszerre sóhajtottak fel. A legnagyobb sóhaj mégis Marcellé lett.

– Ó, ne... – nyögte. Be akarta fejezni a küzdelmet, de nem így.

Egy göndör, boglyahajú lány rohant feléjük, miközben úgy ordított, mintha ősi csatába vetné magát. Lábán rózsaszín, vászon tornacipő fehér gumitalppal, az oldalán szegecsekkel, hosszított pólóján egy masnis zombi panda figyelt.

– Már megint... – motyogta Marcell, és önkéntelenül is elhúzta a száját.

Legnagyobb bánatára jól tudta, ki rohan feléjük: Adria, Erik mostohatestvére. Azt is tudta, mit akar: segíteni rajta. Marcell utálta, ha Adria Erik és az ő dolgaiba avatkozik, de a lány általában levakarhatatlannak tűnt. Most is azért jött, hogy szétcsapjon a támadók között, amihez az ereje és a tekintélye is megvolt. Adriától még az idősebb fiúk is tartottak.

Marcell csalódottan figyelte, hogy a támadói a lány érkeztére futásnak erednek. Tudta, hogy az iskola megint megtelik majd pletykákkal. Mindenki arról fog beszélni, hogy egy lány védelmére szorult. Marcell nem volt vézna kölyök, de verekedésben nem sok mindenkit tudott legyőzni, igaz, eddig nem is szorult rá a verekedésre, megoldotta magának a dolgait.

– Gyertek vissza! – kiáltozott a lány az elfutó fiúk után. Néhány másodpercig kergette őket, aztán megtorpant.

Marcell csak a fejét rázta, majd a vállára vette a táskáját, és elindult. Alig tett pár lépést, amikor megpillantotta Eriket. A fiú felé tartott.

– Te hívtad ide a nővéredet? – kérdezte, ahogy közel értek egymáshoz.

Erik megigazította a szemüvegét. Tengerzöld szeméhez passzolt a kék inge, aminek hónaljrészére most pisztolytáskaszzerű, sötét foltokat izzadt. Magasabb és nagyobb darab fiú volt, mint Marcell, általában mégis ő tűnt elveszettebbnek.

– Dehogyan hívtam – mondta. – Meglátott, de nem kérdezett semmit, hanem rögtön elindult ide. Mintha kiszagolta volna...

– Milyen jó szimata van... mint valami kutya... egy idegesítő kis csivava...

– Ja. De legalább elkergette a bunkókat.

Marcell megint elhúzta a száját.

– És én most hallgathatom, hogy milyen gyáva vagyok, és egy lánynak kell megvédenie... kösz szépen...!

– Nagy ügy. Máskor meg azt hallgatod, hogy milyen gyáva vagy, mert mindig elfutsz. Nem kellene ezzel foglalkoznod. Amúgy is, kezdődik a nyári szünet, senki nem

fog erről beszélni. Ha szerencsénk van, őszig egyik kocaagyút sem látjuk.

Adria a fiúk mellé lépett. Úgy porolta le a ruháját, mintha verekedésben koszolta volna össze.

– Na... mit fogunk most csinálni? – kérdezte.

– Hogy te mit csinálsz, az csak rád tartozik – mondta Marcell.

– De morci vagy Marci. Hehe! – nevetett Adria.

Marcellt szinte senki nem hívta Marcinak, Adria szájából pedig különösen rosszul hangzott. A fiú legyintett egyet, megbökte Eriket, és elindult.

– De most komolyan, mit fogunk csinálni? – erősködött Adria. – Nem megyünk el bowlingozni?

Marcell visszafordult. Szinte érezte, ahogy az erek patogzanak a homlokán. Attól tartott, hogy teljesen eldurran az agya. Nem volt különösebb baja Adriával, de az állandó nyomulását nehezen viselte. Most, hogy a feje is fájt, elfogyott a türelme.

– Te azt csinálsz, amit akarsz, és mi is azt csinálunk, amit akarunk. Nem vagyunk összenőve, nem kell együtt lógnunk. Hogy tudnám ezt végre a fejedbe verni? Most komolyan, neked nincsenek barátnőid? – fakadt ki Marcell.

– Hát... mit mondjak? Azok után, hogy megint megvédtelek, másra számítottam. Mondjuk, egy köszönömre.

Marcell először csak tátogni tudott.

– Épp ez az! – kiáltott fel végül. – Senki sem kérte a segítséged, nagyon jól elvoltam egyedül is.

– S-s-srácok... – próbált közbeszólni Erik.

– Jól elvoltál? – háborodott fel Adria. – Nekem úgy tűnt, hogy négyen püfölnek.

– S-s-srácok...

– Püfölnék? Jobb lenne, ha kölcsönkérnéd az öcséd egyik szemüvegét, mert engem nem püfölt senki. Egyikük sem tudott eltalálni, vakegér.

– Mit mondtál? – Adria, annak ellenére, hogy póló volt rajta, úgy csinált, mintha épp az ingujját gyúrné fel.

– Szemüveget a bírónak! – nevetett fel Marcell.

– Srácok! – kiáltotta el magát Erik. – Nézzetek már előre!

Marcell felkapta a fejét, és azonnal megértette, miért hangoskodik Erik.

Harminc-negyven ember, mint egy veszett sakálhorda rohant feléjük. Átugráltak a parkot szegélyező alacsony kerítésen, és megállíthatatlanul hömpölyögtek előre. Az arcukra a rémület gyurmázott grimaszt. Látványukra Marcell mozdulatlaná dermedt, csak szívverése lett szaporább, annyira, hogy majdnem kilüktette magát a mellkasából. Elképzelni sem tudta mi lesz, ha ezek elkapják.

– Ezek... ezek minket akarnak – makogta.

Erik, szokásától eltérően nyugodt maradt.

– Szerintem nem – mondta. – Menekülnek.

Marcell a tömegbe nézett. Elsőre azt hitte, beteljesedik a rémálma, és a felsőbb évesek ráuszítják az évfolyamuk összes fiúját, hogy végre elkapják őt. Most látta, hogy a rohanó csapat nem csak fiatalokból állt. Egyesek sportos öltözetben futottak, egyszerű utcai ruhában, mások öltönyben, aktatáskával, feszesre húzott, vagy éppen kilazított nyakkendőben. Csak egyvalamiben hasonlítottak: mind úgy néztek ki, mint akik az életükért futnak, és a tekintetük üres, mint egy kifosztott kirakat.

– Jobb lenne, ha félreállnánk – javasolta Adria. De már későn szólt, a tömeg elérte őket, és zavartalanul nyomult tovább.

Erik a földön végezte. Marcellt addig sodorták, hogy méterekre került a többiektől.

– Ez nagyon furcsa volt – mondta Adria, és az elrohanók után bámult. – Mint valami zombi futóverseny.

Marcell idegesen igazgatta a ruháját. Úgy érezte, hogy egy-egy elfutó nemcsak meglökte, hanem meg is ráncigálta, sőt, mintha egy harapást is érzett volna. A válla biztosan nyálas lett, látszott a fehér pólóján, aminek a gallérja szénfekete volt, mellkasrészére pedig a kedvenc focicsapatának, a Juventusnak a címerét varrták.

– Még nincs vége – kiáltott fel Erik, és karjával előre-bökött.

Újabb kábának tűnő futók érkeztek, ezúttal jóval kevesebben, mint az előbb. Adria előlépett, és az útjukba állt.

– Mit művelsz? – sipítozott Erik, aki még csak most bírt felállni.

– Megkérdezem, hogy miért futnak.

– Ne legyél bolond!

Adria megragadta a legfiatalabb futót. Kopasz gyerek volt, fekete atlétában és citromsárga strandpapucsban. Nem úgy nézett ki, mint aki futóversenyre készült.

– Miért szaladtok? – kérdezte Adria. Hiába fogta, a fiú lába nem állt le, és még másodpercekig helyben futott. A lány megrázta őt, amitől tisztult a tekintete, és értetlenül nézett körbe, mint aki nem tudja, hol van.

– Miért szaladtatok? – ismételte meg Adria.

– Én... én... nem tudom – hebegett a gyerek.

– Na, mégis, erőltess meg magad!

A kölyök kifordult Adria fogásából, de nem szaladt el, hanem fejét a kezének támasztva, gondolkodást erőltetett magára. A mozdulatai komikusnak hatottak, de a fiú végig komoly maradt. Papucsos lábával ingerülten rugdosta a földet, a lábujjaira gyűjtve a park porát.

– Csak arra emlékszem, hogy valaki elkiáltotta magát: „Meneküljetek!” – szólalt meg nagy nehezen. – Erre nagyon sokan futni kezdtek. Nem tudom miért, de megijedtem, és úgy éreztem, hogy nekem is futnom kell. És futottam is.

– Ennyi? – csodálkozott Marcell. Nem látott értelmet a dologban.

– Ennyi.

Adria megveregette az atlétás fiú vállát.

– Hát... kösz! – mondta.

A fiú összehúzta magát, és zavartan elsomfordált. A többi futóval ellentétes irányba indult.

– Jobb lenne, ha hazamennénk – mondta Erik.

Marcell és Adria egyszerre bólintott.

Útközben mindhárman legalább egyszer beszélni próbáltak, de a próbálkozásuk hamar megakadt, mintha nem találták volna a szavakat. Mégis mit lehet arra mondani, ha harminc ember rémülten rohan ki a világból? Mitől ijedhetnek meg ennyire?

– Nem voltak maguknál... – szólalt meg Adria, utalva a menekülőkre.

Marcell és Erik egyetértően hümmögött, de nem kezdtek találgatni, mi kergethet valakit öntudatlan futásba.

Három utcával arrébb távoli dudálásra lettek figyelmesek, és ahogy előresiettek, a hang egyre fülszaggatóbbá vált, mintha tucatnyi elefánt trombitálását kihangosítanák.

Egy közeli kereszteződésben tizenhárom autó koccant össze, és a sofőrök magukból kikelve, egymással üvöltöztek. A mögöttük feltorlódó kocsikból folyamatos dudaszó érkezett, amihez hamarosan közeledő szirénák hangja csatlakozott.

Marcell megállt, és felnézett a jelzőlámpákra. Szinte megbabonázva figyelte, ahogy a színek villódznak az összetört autók felett, a piros sárgára, majd zöldre vált, és az egész kezdődik előlről.

Ötször nézte végig a folyamatot. A lámpák tökéletesen működtek.

Hihetetlennek tűnt, hogy ezek a kocsik összeütközhettek, mert nemcsak az egyik sorban tolták meg a másikat hátulról, hanem a kereszteződés mind a négy irányából koccantak. Marcell tekintete az egyik vitatkozó páros felé fordult. Vékony, szűnyogalkatú, fejbúbbon kopaszodó, de hátul hosszúra növesztett hajú férfi vitatkozott egy testes, színes bőrű nővel, akinek a karja, akár egy felfújt strandlabda. Úgy tűnt, könnyedén összecsomagolhatná a férfit. A nő idegen nyelven kiabált, nem is értették egymást, mégis hosszú percekken át nyálfröcsögősen üvöltöztek. A kopaszodó alak kiszúrta a bábáskodó Marcellt.

– Mit bábáskodsz? – rivallt rá, és otthagya a nőt, elindult a fiú felé.

Marcell nem mozdult.

– Azt kérdeztem, mit bábáskodsz? – A férfi egész arca remegett a dühtől. Még messze járt, de a kezét már ütésre emelte.

– Gyere már! – mondta Adria, és elrángatta onnan Marcellt.

Gyors léptekkel távolodtak a baleset helyszínétől. Erik még egyszer visszanézett.

– Mintha az egész város megőrült volna – mondta.

– Mintha lenne valami a levegőben – kapott a gondolatlan Marcell. – Egész nap éreztem, pont, mint amikor front jön.

– El is felejtettem, hogy te egy két lábon járó időjárás-jelentés vagy – nevetett Adria.

– Miért? Vannak frontérzékenyek, ez tény – dohogott Marcell. – Reggel óta fáj a fejem, és az előbb csak még jobban erősödött.

– És ez azt jelenti, hogy jön egy kis eső? – gúnyoló-dott Adria.

– Ne vess csak! De egész nap rossz érzésem volt. A suliban is a legtöbben nyomottak voltak, pedig ez az utolsó tanítási nap...

– A hőség miatt – vágott Marcell szavába Adria.

A fiú úgy érezte, Adria csak azért ellenkezik, mert vitatkozni akar.

– Aztán belém kötöttek a felsőbb évesek... – folytatta.

– Ezt nagyjából minden második nap megteszik – ríposztozott a lány.

– Igen... de... ma különösen agresszíveknek tűntek. Komolyan azt éreztem, ha most elkapnak, bármire képesek lennének.

– Ezt nem csak utólag magyarázod bele? – kérdezte Erik, aki eddig csendesén ballagott mellettük.

Marcell elhúzta a száját, és visszanyelte a szavait. Nem akarta kimondani, de arra gondolt, hogy összefüggés lehet az erőszakoskodó felsőbb évesek, a rohanó tömeg, és az összeütközött autók között, mintha mindezek ugyanannak a valaminek a tünetei lennének. Adria ráérezett a gondolataira.

– Nincs véletlenül telihold? – kérdezte. – Egyszer azt hallottam, hogy teliholdkor az emberek furcsábban viselkednek, mint máskor. Képesek megőrülni.

– Ez nem csak babona? – hitetlenkedett Marcell, majd Erikre nézett, mintegy tőle várva választ.

Erik azonban nem törődött vele, rezzenéstelen tekintettel az eget kémlelte. És ahogy egyre tovább figyelte, az ajkát csüggedően lebiggyesztette. Riadtan kérdezte:

– Ti is látjátok? Te jó ég!

Marcell követte Erik tekintetét, és fejét hátradöntve a magasba bámult.

Különös és homályos fénypont pulzált felettük, és ahogy előrehaladt, a nyomában tompa fénycsóvát húzott, amitől úgy tűnt, mintha kettéhasadna az ég. A sáv széléből apró, repedésszerű felhőszálak indultak meg, amik körül elsötétült az ég. Marcell még sohasem látott ehhez hasonlót. Kirázta a hideg.

– Mi ez... repülő? – kérdezte Adria.

– A repülőgép nem ilyen nyomot hagy – mondta Marcell. Hozzá akart tenni még valami okosat, de nem futotta többre tőle.

– Ez közel van – szólalt meg Adria az eget figyelve.

Ahogy közeledett, a fény elvesztette pontszerű formáját, és alaktalanná vált. Marcell futni kezdett, le sem vette róla a szemét, úgy próbálta követni. A többiek a nyomába eredtek.

– Kettéválik! – mutatott Erik az égre.

Mindhárman megtorpantak, és várták, mi történik.

Az eget áthasító sávban halvány szakadás indult meg, kettéválasztva az alakatlanul pulzáló fényforrást. A csóva most egymáshoz közel eső, két eltérő pályán folytatta az útját. Mindkét rész lefelé tartott, a földhöz közeledtek. Az egyik már túl közel is került hozzá... és akkor...

Becsapódott.

Várva a robbanást, Erik és Adria is a füléhez kapta a kezét. De a robbanás nem jött. A repülő fényesség elhalált bombaként ért földet. Aztán a másik is lezuhant.

Hangtalanul. Csak egy gyors szellő suhant végig a tájon, és egy pillanatra megrezegtette a világot.

Marcell koponyájába mintha léket ütöttek volna, amin kiszökhet a bennragadt nyomás, a fejfájása azonnal megenyhült. Nem értette. Nem akarta elhinni, hogy ez a fényjelenség szaggatta a fejét már reggel óta. És ha mégis, hogyan lehetséges, hogy a fájdalom rögtön elmúlt, amint a jelenség földet ért? Ez normális esetben, a frontoknál, nem így működik.

– Mi volt ez? Hullócsillag? – kérdezte Adria.

– Hullócsillag, amit nappal is látsz? Elég valószínűtlen – mondta Erik.

– Akkor üstökös, vagy mit tudom én.

– Ha egy üstökös csapódott volna be mellettünk, akkor már olyan alulról szagolnánk az ibolyát, mint a dinoszauruszok – okoskodott tovább Erik.

– Akkor mégis mi lehetett ez? – kérdezte Marcell is. Tekintetével azt a helyet fürkészte, ahová a közelebb eső fényalak becsapódhatott.

– Talán egy tűzgömb – vélte Erik. – És még mielőtt megkérdeznének, a tűzgömb hasonlít a hullócsillaghoz, de sokkal erősebb a fénye, ezért néha még nappal is lehet látni.

– Ahelyett, hogy találgatunk, miért nem nézzük meg? – kérdezte Marcell.

– Jaja! Ez jó ötlet – lelkesedett Adria. – Az egyik a közelbe zuhant.

– A másik pedig, ha jól láttam, az erdőben érhetett földet.

– Srácok, nem hiszem, hogy ez jó ötlet – akadémikusodott Erik.

– És miért nem?

– Ki tudja, mi ez? Én csak tippeltem, hogy tűzgömb.

– Attól félsz, hogy egy földönkívüli? – nevetett fel Adria.
– Persze hogy nem... mert földönkívüliek nem léteznek, de...

– Akkor te maradj itt – mondta Adria, és futásnak eredt.

Marcell Erikre nézett, széttárta a karját, majd Adria után szaladt. Nem sokkal később hallotta, hogy Erik is ott liheg mögöttük.

Marcell fejben többször is visszaidézte a fénycsík útját, és megpróbálta kiszámítani, hogy a város melyik pontján érhetett földet. A találgatást leszámítva, csak egy vékony füstfelhőből tájékozódhatott. A füst a város egyik elhagyatott utcájába vezette őket, ahol olyan félkész házak sorakoztak, amiket pár évvel korábban nagy reményekkel kezdtek építeni, de valószínűleg már soha senki nem fejezi be egyiket sem. A házakat állítólag hajléktalanok foglalták el, és a városiak azt beszélték, hogy sötétedés után veszélyes a környéken kóborolni.

Marcell nappal sem szívesen járt arra, de most, nyomában a többiekkel, lazán beszaladt az utcába, igaz, pár méter után le kellett fékeznie. Egy hatalmas, füstölgő gödör előtt állt meg. Fejében ezernyi gondolat és mondanivaló kavargott, mégsem bírt megszólalni. Merre, hitetlen tekintettel bámult a lyukba.

– Ez meg... – nyögte Erik.

A gödörben egy élőlény hevert. Ő érkezett a fénycsóvával, hangtalanul, mégis több méteres lyukat ütve az utca aszfaltjába. Emberszerű lénynek tűnt. Az arcbőre betegesen hófehér, amit zavaros, fekete foltok csúfítottak, mintha sötét tintával tetoválták volna. Orra tompa és nyomott, haja zsíros tincsek összetapadása. Karja a testével együtt ütemesen rángatózott, sebes ujjai karokban végződtek. Ajka fekete, szájából hegyes fogak

meredtek ki, és nemcsak a szemfoga, hanem a teljes fog-sora élezett volt.

A háta mögül kibuggyant valami. Fekete, tépett bőr. Talán szárnyak. Vagy csak egy szakadt köpeny? A hatalmas, kiguvadó szeme vöröslött, a szemhéja pedig olyan zavartan tikkelt, mintha a becsapódástól nem térne magához. A lény nyögdécselt, miközben teste füstölgött.

– M-m-mennünk kellene... – dadogta Erik.

De hármuk közül senki nem mert mozdulni.

Σ. FEJEZET

- T**e jó ég! Milyen ocsmány! – öklendezett Adria.
– Mint egy szörny – mondta Marcell.
– Szerintetek megégett, azért néz ki így?
– Mennünk kellene – ismételte magát Erik.
– Mégis hová? – kérdezte Adria.
– Segítséget hívni... vagy akárhová... Nézzetek már rá! Akármi is történt velem, az nem a mi dolgunk, mi nem tudunk segíteni rajta. Most komolyan... menjünk már!
– Csak nem félsz? – nevetett fel Adria.
Erik elkerekedett szemmel bámult.
– De, félek. És szerintem most ez a normális. Marcell, mondj már valamit te is!
– Ez mozog – motyogta Marcell, és a szemét végig a kráteren tartotta.
– Miii?
A lyukban heverő lény feje megrázkódott, és tüdőkaparós nyögdecselés szakadt ki belőle. Megpróbált feltápáskodni, de azonnal összecsucsklott.
– A nagyúr... elbánt velem... – hörögte. Hangja olyan volt, mint a köhögés.
– Engem nem érdekel – nyöszörögte Erik. – Én mentem.

A fiú körbenézett. A város egyik lepukkant, elhagyott részén álltak, ahol nem sok segítségre számíthattak.

– Nyugi – mondta Adria. – Ez biztos filmforgatás.

– Akkor hol vannak a kamerák? És miért engedtek ide minket? Nekem ez sok. Én tényleg lépek, kérlek, gyertek ti is.

– Talán igaza van... – adta meg magát Marcell.

– Gyávák – mosolygott Adria, és közelebb lépett a gödörhöz.

Undorította az odalent heverő lény, mégsem tudta levenni a szemét róla. Azokkal a karmokkal a kezén olyan volt, mint egy vadállat. Nem, a szörnyeknek van ilyen karmuk. Adria tudta, hogy az öccsének igaza lehet, és menniük kellene, mert valami félelmetes dolog történik velük, de ő nem félt. Nemcsak most, máskor sem. Szinte képtelen volt félni, és emiatt nagyon gyakran bajba keveredett. Persze, ő is megijedt dolgoktól, de az ijedséget mindig legyőzte a kíváncsisága. Ha valamitől tényleg félt, az csak olyan dolog lehetett, mint a biológiadolgozat. Vagy a fizikadolgozat. Vagy a kémia. Vagy a matek. Vagy bármilyen dolgozat és feleltetés. De most semmi ilyesmivel nem kellett szembenéznie, „csak” egy szörny várt rá. Érdeklődve hajolt a lyuk fölé.

– A nagyúr küldött titeket? – visított fel hirtelen a lény, és most egyetlen mozdulattal kiugrott a gödörből, pont Erik elé.

Erik ordítva terült el a földön.

– M-minket nem küldött senki – dadogta. – Magunktól jöttünk... de bár ne jöttünk volna...

– Nyeszlettek is vagytok ahhoz, hogy a nagyúr veletek dolgoztasson. De mégis... ki másnak lenne ereje és oka ahhoz, hogy így elbánjon velem?

– Ki... ki vagy te egyáltalán? – kérdezte Marcell, és hátrálni kezdett.

– Miért, kinek látszom?

– Egy vámpírnak... – mondta Adria, és alaposan végigmérte a szörnyszerű idegent. A filmekben a vámpírok sokkal helyesebben néznek ki, és most bosszantotta, hogy neki csak egy ilyen ocsmányság jut.

– Vámpír? Az meg mi?

– Hát... öö... neki is ilyen éles fogai vannak... meg minden... – vetette oda Adria.

A lény megnyalta a fogsorát, ahonnan húscsafatok lógtak ki. Hosszúkás, vágott, fekete nyelve volt. Elsétált a fiatalok előtt, jól megfigyelve mindegyiket. Most lehetett látni, hogy a hátán lógó bőrdarabok tényleg szárnyak voltak, hasított szárnydarabok.

– Te egy angyal vagy? – kérdezte Marcell.

– Angyal? – kérdezett vissza a lény. Kicsit még mindig kóválygott. – Mit csinál egy angyal?

– Hát... izé... repül, meg embereken segít... meg ilyesmi...

Az idegen gonoszul elmosolyodott.

– Igen, angyal vagyok – jelentette ki végül.

– Angyalnak elég ronda – súgta Adria. – Mondjuk vámpírnak is...

– Vigyázz, mit beszélsz! – sziszegte a lény, és egy pillanattal később már Adria előtt csattogtatta éles fogait. Körbesétálta, végig a haját bámulva. Adria odakapott, és elkezdte lesimíthatni. Kifejezetten utálta, hogy ilyen boglyas, mindenfelé álló haja van. Próbálta már hajvasalóval kiegyenesíteni, de az csak ideig-óráig segített, és neki nem volt türelme minden alkalommal ezzel foglalkozni.

– Különösen ne szájaljon velem egy olyan lány, aki-
nek a haja olyan, mint a gubancos lószőr – állapította
meg a lény.

Adria arca elkerekedett, és nem csak a rothadó bűz-
től, ami az idegen szájából áradt.

– Hé! – háborodott fel. – Nekem te ne szólj be!

– Kérlek, kérlek, ne bosszantsátok fel! – könyörgött
Erik. – Mindketten nagyon szép lányok vagytok, csak
menjünk végre haza, és akkor senkinek nem lesz baja.

– Lányok?! – Marcellból és Adriából egyszerre sza-
kadt fel a kérdés. Olyan meredt arccal bámultak Erikre,
mintha betonmaszkot öntöttek volna rájuk.

– Mégis mit gondoltatok? – húzta össze a szemét a
lény.

– Izé... még nem volt alkalmunk jobban megfigyelni
– magyarázta Marcell, majd a biztonság kedvéért hát-
rált még egy lépést. Könyökével már érintette a mögötte
lévő félkész épület falát.

– Te, lány? – kuncogott Adria, pedig ahogy jobban
megnézte a lényt, a sötét lepelruhák sejtették a nőies
alakját.

– Benned aztán van bátorság – hörgött gúnyosan az
idegen. – Jelentéktelen életed legnagyobb szerencséje,
hogy nem egy héttel korábban találkoztunk, mert akkor
hevesebben bántam volna veled. Inkább azt mondd meg
nekem, te vihogó pávián, hová kerültem?

Adria arca vörösre váltott, fejében végigpörgette az
összes sértést, amit ismert, hogy kiválaszthassa közü-
lük a legmegfelelőbb visszavágást, de mielőtt bármi ki-
robbanhatott volna belőle, Erik odaugrott, és befogta a
száját.

– Miért, merre tartottál? – kérdezte Marcell.

A bőrszárnyas lény elgondolkodott.

TETSZIK? MI IS NAGYON SZERETJÜK.

Szívből ajánljuk,
ha öröme és felszabadult percekre vágysz!

**Már rendelhető!
ÉLVEZD MIHAMARABB!**

**MOST
KEDVEZMÉNNYEL**

lehet a tiéd!

[Megnézem.](#)

NE HAGYD KI!

Rendeld meg most a kiadónál!

Még több jó könyv

megjelenését támogatom veled.

[Imádom a jó könyveket. Kérem máris!](#)

– Otthagytam a nagyurat – felelte, de úgy tűnt, inkább magához beszél, mintsem a fiatalokhoz. – Mondhatni, menekültem. Aztán egy villanás... valami eltalált, és már itt tértem magamhoz.

– És ki ez a nagyúr, aki elől menekülsz?

A lény végigmérte a kérdezőt Marcellt.

– Természetesen, Árész, a hadak ura, a háború istene, a dühödt csaták királya.

– Természetesen... – nyögte Marcell.

– Ez nekem már tényleg sok – mondta Erik, és elengedte Adria száját. Lerogyott az aszfaltra. – Árész, a háború istene?

– Ne ijedj meg, csak szórakozik velünk – felelte Adria, majd megdörgölte a száját, hogy eltüntesse onnan Erik izzadt tenyerének az ízét.

– Nézz már rá, hogy néz ki! – sóhajtott Erik. – Kötve hiszem, hogy szórakozik. Tényleg ismerheti Árészt.

– Megvan! Kandi kamera! – kiáltott fel Adria. – Valaki bolondot akar csinálni belőlünk. És azért nem látjuk a kamerát, mert rejtett. Nehogy bedőljete, mert az összes ismerősünk betegre fogja röhögni magát rajtunk.

Adria először Erikre, majd Marcellre nézett. Egyiküket sem lelkesítette a felvetése, elveszette néztek maguk elé, mintha nem akarnák elhinni, ami velük történik.

– Mert ez csak mitológia... nem? – erősködött tovább a lány. – Görög istenek nem léteznek... ugye?

– Mi ez a hitetlenség? – hördült fel a lény. – Kétségbe vonjátok Árész hatalmát? Ti ostobák, most retteghettek a bosszúját!

– Nem vonunk kétségbe semmit – sietett a válasszal Erik. – Csak...

– Csak nem értjük, mi történik... egy csomó kérdésünk van – fejezte be Marcell motyogva.